

POSTANOWIENIE

Dnia 7 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z wniosku M.S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w W.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 7 września 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od punktu II wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 7 października 2014 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje adw. B.L. od Skarbu Państwa - Sądowi
Apelacyjnego w (...) kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł, powiększoną
o 23% stawkę podatku od towarów i usług, tytułem zwrotu
kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu
skarżącemu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
wyrokiem z dnia 7 października 2014 r. po rozpoznaniu apelacji wnioskodawcy M.S.
zmienił wyrok Sądu Okręgowego w W. VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych z dnia 29 stycznia 2010 r. i poprzedzającą go decyzję Zakładu
Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziału w W. z dnia 19 marca 2009 r. w ten
sposób, że: 1/ przyznał wnioskodawcy prawo do renty z tytułu częściowej

niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres od dnia 1 lutego 2009 r. do dnia 20 maja 2016 r., 2/ nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego w rozumieniu art. 118 ust. 1a ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 887 ze zm., dalej: ustawa emerytalna) oraz 3/ orzekł o kosztach procesu.

W skardze kasacyjnej, wniesionej od punktu drugiego wyroku, wnioskodawca zarzucił naruszenie art. 118 ust. 1a ustawy emerytalnej wskutek „nieuwzględnienia stanowiska ostatecznie potwierdzonego, w opinii biegłych, z którego to jednoznacznie wynika słuszność stanowiska skarżącego co do jego uprawnienia do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w wyniku wypadku przy pracy”. W ocenie skarżącego, gdyby organ orzekający uwzględnił takie oceny, to już na etapie postępowania przed Zakładem Ubezpieczeń Społecznych zostałaby wydana decyzja korzystna dla skarżącego. Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania bez wskazania, na którą przesłankę tzw. „przedsądu” się powołuje, a ponadto sformułował pytanie, „czy w przypadku zmiany decyzji organu rentowego w całości (poprzez zmianę podstawy prawnej oraz zmianę okresu obowiązywania decyzji) dopuszczalne jest zwolnienie z odpowiedzialności organu rentowego w całości lub stwierdzenie częściowej odpowiedzialności ZUS, czy też zgodnie literalnym brzmieniem Sąd powinien stwierdzić winę ZUS?”. W jego ocenie stanowisko prezentowane w sprawie przez sąd orzekający było obrazą prawa materialnego, które rażąco narusza interes skarżącego, pozbawiając go należnego mu świadczenia „w postaci odsetek za wypłaty świadczenia z opóźnieniem”.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie drugim przez stwierdzenie odpowiedzialności organu rentowego oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów pomocy prawnej udzielonej skarżącemu z urzędu, które nie zostały one pokryte w całości ani w części.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę

kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tymczasem skarżący nie sformułował prawidłowo przesłanek tzw. „przedsądu”, a lakoniczne uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera żadnego jurydycznego wyводу potwierdzającego słuszność tezy o kwalifikowanym naruszeniu przez Sąd drugiej instancji powołanych podstaw zaskarżenia.

Ponadto w wyroku z dnia 21 kwietnia 2009 r., I UK 345/2008 (OSNP 2010 nr 23-24, poz. 293) Sąd Najwyższy uznał, że organ rentowy nie ma obowiązku wypłaty odsetek od świadczenia rentowego przyznanego w terminie 30 dni od wpływu prawomocnego wyroku sądu zmieniającego decyzję tego organu odmawiającą prawa do renty, jeżeli rozstrzygnięcie sprawy w postępowaniu odwoławczym uzasadnione było ustaleniami, które nie były i nie mogły być znane organowi rentowemu z uwagi na ograniczenia dowodowe obowiązujące w postępowaniu przed tym organem. W przedmiotowej sprawie przyczyną wydania decyzji przez organ rentowy były niedostateczne ustalenia faktyczne, które zostały „naprawione” dopiero w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym, który dla ustalenia istotnego rzeczywistego stanu rzeczy Sąd drugiej instancji musiał przeprowadzić nowe postępowanie dowodowe, dopuścić kilka nowych dowodów z opinii biegłych oraz instytutu, które również nie były jednoznaczne ani oczywiste. W takiej sytuacji organowi rentowemu nie można przypisać braku wymaganej staranności przy wydaniu zaskarżonej decyzji, przeto odsetki przysługują dopiero od daty sądowego ustalenia przesłanek niezbędnych do przyznania spornego świadczenia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., przyznając pełnomocnikowi z urzędu należne mu koszty nieopłaconej pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym.